

Sygn. akt *XVII AmE 109/15*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Dariusz Dąbrowski</i>
Protokolant:	sekr. sądowy Ewelina Zalewska

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o udzielenie koncesji

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 30 kwietnia 2015 roku Nr (...)

1. oddała odwołanie,

2. zasądza od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt *XVII AmE 109/15*

UZASADNIENIE

Decyzją nr (...) z 30 kwietnia 2015 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (zwany dalej „Prezesem URE” lub „Prezesem Urzędu”) na podstawie art 35 ust 3 w związku z art. 33 ust 1 pkt 2 oraz art. 30 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne, w związku z art. 50 pkt 2 o swobodzie działalności gospodarczej oraz w związku z art. 104 k.p.a. postanowił odmówić udzielenia przedsiębiorcy (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., posiadającemu KRS: (...), NIP (...), koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej określonej w art. 32 ust. 1 pkt 4 ustawy - Prawo energetyczne, polegającej na obrocie paliwami ciekłymi.

Za podstawę swojego rozstrzygnięcia Prezes URE przyjął fakt, iż powód nie udokumentował, że posiada środki finansowe w wielkości gwarantującej prawidłowe wykonywanie działalności gospodarczej w ramach koncesji, o którą się ubiega, ani nie wykazał możliwości pozyskania takich środków, przez co nie spełnia wymogów wynikających z art. 33 ust. 1 pkt 2 ustawy - Prawo energetyczne, tj. nie dysponuje środkami finansowymi w wielkości gwarantującej prawidłowe wykonywanie działalności w planowanym zakresie.

W odwołaniu od powyższej decyzji, powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. (zwany dalej „przedsiębiorcą” lub (...)) wniósł o uchylenie lub zmianę zaskarżonej decyzji w całości poprzez udzielenie przedmiotowej koncesji odwołującemu

zgodnie z wnioskiem powoda, dołączenie do materiału dowodowego uzyskanych ofert od dostawcy i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Powód w odwołaniu podniósł, iż Prezes URE nie wskazał, w jakiej konkretnej wysokości środkami finansowymi powinna dysponować powodowa spółka aby spełniać warunek określony w art. 33 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo energetyczne, a to stanowi podstawę do uznania, iż przedmiotowa decyzja nie może się ostać i winna zostać uchylona. Powód nie zgodził się z przedstawionym przez pozwanego w zaskarżonej decyzji stanowiskiem, iż nie wykazane zostało aby powodowa spółka posiadała odpowiednie zabezpieczenie finansowe. Zdaniem powoda Prezes URE nieprawidłowo ocenił sytuację powoda, gdyż w jego opinii zostało należycie udokumentowane, iż dysponuje ona środkami finansowymi i możliwościami ich pozyskania w wielkości gwarantującej prawidłowe wykonywanie działalności koncesjonowanej.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania. Pozwany odniósł się do przedstawionych przez powoda zarzutów podtrzymując wyrażone w wydanej decyzji stanowisko.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Spółka (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. jest przedsiębiorcą zarejestrowanym w Krajowym Rejestrze Sądowym pod numerem KRS (...), posiadając kapitał zakładowy w wysokości 20 000,00 złotych.

Powód złożył wniosek o udzielenie koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi. Powód wskazał, iż zamierza podjąć działalność gospodarczą polegającą na obrocie paliwami ciekłymi (benzynami silnikowymi innymi niż benzyny lotnicze, olejami napędowymi, olejami opałowymi, gazem płynnym oraz naftą) na zasadzie pośrednictwa, bez wykorzystania stacji paliw, stacji auto-gazu i autocystern, czyli bez infrastruktury technicznej, informując iż planuje w latach 2015, 2016 i 2017 odpowiednio obrót paliwami ciekłymi w wysokości.: 640 000-800 000 złotych, 800 000 – 1 000 000 złotych i 1 070 000 - 1 270 000 złotych.

Wraz z powyższym wnioskiem powodowa spółka przedłożyła m. in.

- kopię wypisu z 3 grudnia 2014 roku z Krajowego Rejestru Sądowego,
- kopię wypisu z 3 grudnia 2014 roku z Krajowego Rejestru Sądowego dla (...) Sp. z o.o. posiadającej nr KRS (...) – właściciela 100% udziałów (...) Sp. z o.o.,
- kopię Umowy Pożyczki z 2 grudnia 2014 roku w kwocie 100 000 zł na okres 1 roku, której na rzecz (...) Sp. z o.o. udzielił jej właściciel, tzn. (...) Sp. z o.o.,
- kopię bilansu oraz rachunku zysków i strat dla Przedsiębiorcy, sporządzonych na 3 grudnia 2014 roku, z których wynika, że Przedsiębiorca nie rozpoczął działalności gospodarczej, nie osiągał przychodów, ponosząc jedynie koszty działalności oraz nie posiadał środków trwałych, a bilans po stronie aktywów i pasywów zamknął się kwotą 119 384,00 zł

Pismem z 8 stycznia 2015 roku Prezes URE wezwał powoda do złożenia dodatkowych wyjaśnień i uzupełnienia dokumentacji niezbędnej do udzielenia przedmiotowej koncesji, w tym do przedłożenia symulacji planowanych przychodów i ponoszonych kosztów, opartej o realne, udokumentowane (np. oferty handlowe) warunki zakupu i sprzedaży paliwa, uwzględniającej minimalne, wymagane do zakupu ilości paliw oraz ich ceny, ceny sprzedaży paliw odbiorcom końcowym, warunki płatności oraz koszty związane z prowadzoną działalnością, przy uwzględnieniu wielkości posiadanych środków finansowych, a także przedłożenia kopii pełnego wyciągu z rachunku bankowego Spółki, za cały okres od chwili jego założenia, do dnia sporządzenia odpowiedzi na przedmiotowe wezwanie.

Przedsiębiorca pismem z 22 stycznia 2015 roku udzielił odpowiedzi na powyższe wezwanie wskazując, że nie prowadził dotychczas działalności i jest w trakcie negocjowania warunków ewentualnych dostaw i odbiorów towarów, jednakże pod warunkiem uzyskania koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Ponadto poinformowano m.in., że Spółka będzie

kupować paliwa ciekłe w drodze kredytu kupieckiego i z odroczonym terminem płatności, co umożliwi dalszą jego odsprzedaż z krótszym terminem płatności, co pozwoli na wypracowanie zysku, który skutecznie pokryje koszty działalności, rozwój oraz inwestycje. Powód wskazał, iż za 100 000 złotych jest w stanie zakupić około 24000 litrów jednego z produktów, generując zysk na poziomie 3500 złotych. Przedsiębiorca skorygował również wielkość planowanego na lata: 2015, 2016 i 2017 obrotu paliwami ciekłymi, gdzie wzrósł on kolejno do wartości: ok. 1 740 000 zł, 3 130 000 zł i 4 450 000 zł. Powód nie przedłożył natomiast żądanej przez Prezesa kopii pełnego wyciągu z rachunku bankowego Spółki, za cały okres od chwili jego założenia, do dnia sporządzenia odpowiedzi na przedmiotowe wezwanie, przedstawiając jedynie zaświadczenie (...) Bank (...) z siedzibą w R., że saldo na rachunku na dzień 27 stycznia 2015 roku stanowi kwotę 100 243,23 złotych.

Pismem z 24 marca 2015 roku Prezes URE, w trybie art. 10 § 1 k.p.a. powiadomił powodową spółkę o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie udzielenia koncesji na obrót paliwami ciekłymi, jednocześnie informując, iż może w terminie 7 dni licząc od dnia otrzymania zawiadomienia, zapoznać się z materiałem dowodowym zebrany w ramach przedmiotowego postępowania i złożyć ewentualne dodatkowe uwagi i wyjaśnienia. Przedsiębiorca, pismem z 8 kwietnia 2015 roku złożył oświadczenie, że rezygnuje z możliwości zapoznania się z materiałem dowodowym w przedmiotowej sprawie.

Pismem z 31 marca 2015 roku Prezes URE wobec analizy materiału dowodowego zawiadomił powoda o niezakończeniu postępowania administracyjnego w terminie i wyznaczeniu terminu jego zakończenia do 30 kwietnia 2015 roku.

Decyzją nr (...) z 30 kwietnia 2015 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki odmówił udzielenia (...) sp. z o.o. koncesji, od czego powód wniósł odwołanie zaskarżając ją w całości.

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dokumentów załączonych przez strony do pism procesowych oraz znajdujących się w aktach administracyjnych. Prawidłowości powyższych dowodów strony nie kwestionowały, a Sąd uznał je za w pełni wiarygodne.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu przedstawione przez powoda w odwołaniu twierdzenia zostały bardzo lakonicznie uzasadnione, sprowadzając się w zasadzie do polemiki z treścią rozstrzygnięcia Prezesa Urzędu. Powód nie powołał żadnych dowodów skutecznie podważających ustalenia poczynione w toku postępowania administracyjnego.

Odnosząc się do wysuniętych przez powoda zarzutów dotyczących naruszenia postępowania administracyjnego Sąd uznał je za całkowicie bezzasadne, ponieważ nawet gdyby przyjąć, że w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych to nie mogą one być przedmiotem postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym.

Sąd rozpoznając sprawę z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu nie może ograniczać się do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowanie sądowe. Ewentualne naruszenie przepisów postępowania administracyjnego nie jest przedmiotem postępowania sądowego i nie stanowi samoistnej podstawy uchylenia decyzji w tym postępowaniu. Celem postępowania jest merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór powstający pomiędzy stronami dopiero po wydaniu zaskarżonej decyzji, a nie przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego. Wniesienie do Sądu odwołania od decyzji administracyjnej wszczyna dopiero cywilne, pierwszoinstancyjne postępowanie sądowe, w którym Sąd dokonuje własnych ustaleń, rozważając całokształt materiału dowodowego, na co wielokrotnie wskazywał tak Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, jak też Sąd Apelacyjny oraz Sąd Najwyższy w swoich orzeczeniach (np.: wyrok Sądu

Najwyższy z 29 maja 1991 roku, sygn. akt III CRN 120/91, wyroku z 19 stycznia 2001 roku sygn. akt I CKN 1036/98, wyrok SOKiK z 18 lutego 2004 roku o sygn. akt XVII AmT 2/03).

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu według reguł kontradiktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowo-administracyjnym. Tylko takie odczytanie relacji pomiędzy postępowaniem administracyjnym i postępowaniem sądowym może uzasadniać dokonany przez racjonalnego ustawodawcę wybór między drogą postępowania cywilnego i drogą postępowania sądowo-administracyjnego dla wyjaśnienia istoty sprawy. Rolą Sądu jest ustalenie w oparciu o argumenty i dowody powołane przez strony, czy doszło do naruszenia przepisów ustawy, w jakim zakresie doszło do takiego naruszenia oraz czy środki zastosowane przez Prezesa Urzędu są zgodne z przepisami ustawy oraz wymogami zasady proporcjonalności.

Odnosząc się do dalszej części przedstawionych przez powoda w odwołaniu twierdzeń, należy wskazać, iż jedną z podstawowych zasad ustroju prawnego jest wyrażona w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej zasada swobody działalności gospodarczej. Zgodnie z art. 20 Konstytucji RP, ograniczenie wolności działalności gospodarczej jest dopuszczalne tylko w drodze ustawy i tylko ze względu na ważny interes publiczny. Jednocześnie podstawowym aktem prawnym regulującym podejmowanie, wykonywanie i zakończenie działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, oraz zadania organów w tym zakresie, jest ustawa o swobodzie działalności gospodarczej. Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (dalej jako „u.s.d.g.”), podejmowanie, wykonywanie i zakończenie działalności gospodarczej jest wolne dla każdego na równych prawach, z zachowaniem warunków określonych przepisami prawa.

Jednym z ograniczeń zasady swobody działalności gospodarczej jest obowiązek uzyskania przez przedsiębiorcę koncesji na prowadzenie określonych rodzajów działalności gospodarczej w przypadkach ściśle określonych przepisami prawa. Takim obowiązkiem została objęta w art. 46 ust. 1 pkt 3 u.s.d.g. działalność gospodarcza, której przedmiotem jest obrót paliwami. Jednocześnie należy wskazać, że ustawa o swobodzie działalności gospodarczej mając charakter ramowy, w art. 46 ust. 2 u.s.d.g. odsyła do przepisów odrębnych ustaw w przedmiocie szczegółowego zakresu i warunków wykonywania działalności gospodarczej podlegającej koncesjonowaniu.

Aktem prawnym o charakterze szczególnym względem koncesjonowanej działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami jest ustawa – Prawo energetyczne (art. 32 ust. 1 pkt 4). Zgodnie z treścią art. 33 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne (dalej również jako „Pe”) Prezes URE udziela koncesji wnioskodawcy po kumulatywnym wykazaniu spełniania warunków określonych w tym przepisie (przesłanki pozytywne). Innymi słowy, Prezes URE ma obowiązek udzielenia koncesji wnioskodawcy spełniającemu warunki określone w art. 33 ust. 1 Pe, chyba że wobec wnioskodawcy zachodzą ściśle określone ustawowo przesłanki odmowy udzielenia koncesji (przesłanki negatywne).

Do pozytywnych warunków udzielenia koncesji należy m.in. wskazane w art. 33 ust. 1 pkt 2 Pe dysponowanie środkami finansowymi w wielkości gwarantującej prawidłowe wykonywanie działalności lub udokumentowanie ich pozyskanie. Jest to jedna z podstawowych przesłanek udzielenia koncesji. Ubiegających się o udzielenie koncesji przedsiębiorca musi bowiem dysponować środkami finansowymi w wielkości gwarantującej prawidłowe wykonywanie koncesjonowanej działalności gospodarczej lub co najmniej jest w stanie udokumentować możliwość ich pozyskania w przyszłości, np. z uzyskanego kredytu, co może pozwolić na uznanie, że spełnia on kryterium finansowe pozwalające na udzielenie mu koncesji.

W orzecznictwie wyrażony został pogląd, który Sąd rozpoznający przedmiotową sprawę podziela, iż podmiot ubiegający się o koncesję powinien wykazać dysponowanie odpowiednimi kapitałami w momencie składania wniosku lub udokumentować możliwość ich pozyskania w przyszłości. Ocena, czy ubiegający się o udzielenie koncesji dysponuje określonymi środkami pozostawiona jest organowi administracji, ale to na przedsiębiorcy spoczywa ciężar udowodnienia okoliczności uzasadniających udzielenie mu wnioskowanej koncesji (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego

w Warszawie z 8 maja 2007 roku, VI ACa 38/07 i wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 19 listopada 2009 roku, VI ACa 527/09).

Uwzględniając gwarancyjną funkcję koncesji wobec uczestników obrotu zdaniem Sądu Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki trafnie uznał, iż w przedmiotowej sprawie zaistniały podstawy do nie udzielenia powodowi koncesji. Rozważania Prezesa URE były całkowicie uzasadnione, a zaistniały w sprawie stan faktyczny dawał podstawę do uznania, iż powód nie dysponuje środkami finansowymi gwarantującymi prawidłowe wykonywanie działalności i wydania zaskarżonej decyzji.

Analizując niniejszą sprawę Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdził, że na podstawie zebranych informacji dotyczących przedsiębiorcy Prezes URE miał prawo uznać, że nie daje on rękami prawidłowego wykonywania działalności koncesjonowanej. Należy przede wszystkim wskazać, iż zgodnie z zawartym w aktach sprawy materiałem dowodowym powodowa spółka posiada kapitał zakładowy w wysokości 19 384,00 złotych oraz 100 000,00 złotych z zawartej umowy pożyczki z właścicielem spółki (...) sp. z o.o.. Ponieważ (...) sp. z o.o. jest 100% właścicielem powodowej spółki, w której pełniący funkcję prezesa zarządu jest właściciel 50% udziałów spółki (...) sp. z o.o., w ocenie Sądu nie można stwierdzić, że powód będzie środkami z udzielonej pożyczki (wplaconych na konto spółki), w dalszym ciągu dysponował. Powód jest przedsiębiorcą stosunkowo niedługo działającym na rynku, dlatego ryzyko płynności finansowej i utrzymywania na właściwym poziomie stanu majątki spółki, jest większe.

Podkreślenia wymaga, iż przedstawiona przez powoda umowa posiada charakter dokumentu prywatnego, który jako taki jest jedynie dowodem złożenia przez powoda oświadczenia stanowiącego jego treść (art. 245 k.p.c.). Dowód ten sam w sobie, zdaniem Sądu, nie daje podstaw do uznania, iż istnieją lub też będą istnieć środki finansowe umożliwiające powodowi prowadzenie działalności koncesjonowanej. Brak jest bowiem w sytuacji powoda innych możliwości finansowych zabezpieczających prowadzenie działalności gospodarczej bez szkód nie tylko dla tej działalności, ale również dla przyszłych kontrahentów.

Zauważyć należy, iż postępowanie sądowe prowadzone z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki ma charakter pierwszoinstancyjnego postępowania rozpoznawczego, które toczy się na zasadach postępowania kontradiktoryjnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 20 września 2005 roku, III SZP 2/05). Zgodnie z omawianą zasadą, to na stronach procesu ciąży obowiązek dowodzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 6 k.c.), a co za tym idzie - to strony są w pełni odpowiedzialne za wynik tego postępowania. Ponadto, zgodnie z przepisem art. 232 k.p.c. strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Gromadzenie materiału procesowego w toku postępowania sądowego należy zatem do stron procesu. Jest to ciężar procesowy, realizowany przez stronę w jej własnym interesie.

W związku z powyższym, zgodnie z ogólnymi regułami postępowania kontradiktoryjnego (art. 6 k.c. i 232 k.p.c.) to na powodzie - przedsiębiorcy spoczywał w niniejszym postępowaniu sądowym ciężar udowodnienia okoliczności podważających zasadność wydania zaskarżonej decyzji; zaoferowane przez niego dowody powinny wskazywać, iż realnie dysponuje on środkami, o jakich mowa w przepisach, względnie – że ma on realną a nie hipotetyczną możliwość ich pozyskania.

Należy w konsekwencji stwierdzić, iż obowiązku tego powód nie dochował. Powód nie podjął w odwołaniu żadnej inicjatywy dowodowej, które mogłyby dowodzić twierdzenia w nim zawarte. Przedsiębiorca nie przedstawił żadnych dokumentów potwierdzających, że dysponuje, bądź będzie dysponował kwotą przeznaczoną na prowadzenie działalności gospodarczej, konieczną dla spełnienia wymogu określonego w art. 33 ust. 1 pkt 2 ustawy - Prawo energetyczne. Materiał zgromadzony w całym postępowaniu nie dowodzi okoliczności przeciwnych do okoliczności ustalonych w toku postępowania administracyjnego.

Przechodząc do oceny przedstawionej przez powoda sytuacji finansowej i planowanego przez niego obrotu towarami koncesjonowanymi należy przede wszystkim wskazać, iż powód wykazał, iż dysponuje środkami finansowymi w postaci kapitału zakładowego w wysokości 119 384,00 złotych, w tym 100 000 złotych z udzielonej powodowi, omówionej już wcześniej pożyczki od właściciela powoda (na dzień 27 stycznia 2015 roku na rachunku powoda

znajdowało się 100 243,23 złotych), przedstawiając przy plany na obrót paliwami ciekłymi od 1 110 000 do 1 740 000 złotych rocznie (od 92,5 tys do 145 tys złotych miesięcznie). Już sam obraz przedstawionych przez powoda możliwości finansowych jakie posiadał w momencie składania wniosku o udzielenie koncesji oraz planowanego obrotu koncesjonowanym towarem wzbudza wątpliwości co do posiadania przez powoda rękojmi prawidłowego wykonywania planowanej przez niego działalności koncesjonowanej. Wielkość deklarowanych przez wnioskodawcę rocznych obrotów oraz prowadzonej działalności w zakresie obrotu paliwami ciekłymi uzasadnia obawę, iż ryzyko wystąpienia ewentualnej szkody jest znaczne.

Posiadając kapitał własny w wysokości 119 384,00 złotych, przy przyjęciu, iż powód będzie posiadał przychód w skali roku od 1 110 000 do 1 740 000 złotych, będzie on stanowił jedynie pokrycie dla miesięcznego obrotu (zapłaty za około 24000 litrów towaru - jedną cysternę). Przy takiej sytuacji finansowej powodowa spółka chcąc uwiarygodnić swoje możliwości prawidłowego prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej, opartej na obrocie z zagranicą, winna przedstawić realne możliwości ewentualnego pozyskania środków finansowych, które w nieprzewidzianej sytuacji pojawienia się znacznego wzrostu kosztów lub braku zapłaty przez kontrahenta za dostarczony mu towar, będą mogły stanowić finansowe zabezpieczenie. Zakup pierwszej transzy paliwa za całą posiadaną przez powoda kwotę uniemożliwiłby bowiem, przedsiębiorcy dokonywanie jakichkolwiek innych transakcji koniecznych celem prawidłowego prowadzenia działalności gospodarczej. Doświadczenie Sądu wskazuje, iż w tego typu działalności zasadą jest stosowanie odroczonej terminowości płatności, co zresztą potwierdza treści umów, w których ustalono, iż termin płatności będzie odroczonej do 21 dni (przedstawiona przez powoda oferta sprzedaży paliw ciekłych została sporządzona przez właściciela powodowej spółki – (...) sp. z o.o.). Przy wykazanych przez powoda środkach finansowych nie jest zatem możliwe, ani rozpoczęcie ani prawidłowe prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi z rzeczywistym obrotem wydatkując wszelkie posiadane środki na zakup paliwa nie mógłby pokryć kosztów działalności firmy, tj. wynajem lokalu, koszt telefonów, czy też innych kosztów organizacyjnych, których poniesienie jest konieczne w chwili rozpoczęcia działalności gospodarczej, ani też posiadać jakiegokolwiek zabezpieczenia finansowania nagłych wydatków jak np. roszczenia odszkodowawcze ale też ewentualnych obciążeń fiskalnych. Wskazana przez powoda możliwość odroczenia terminu płatności za zakupiony towar poza ułatwieniem utrzymania bieżącej płynności finansowej nie zmienia powyższego.

Konkludując, w ocenie Sądu organ udzielający koncesji w sposób prawidłowy ustalił, iż wykazane przez powoda środki nie mogą stanowić gwarancji prawidłowego wykonywania działalności. Wielkość deklarowanych przez wnioskodawcę rocznych obrotów oraz prowadzonej działalności w zakresie obrotu paliwami ciekłymi uzasadnia obawę pozwanego, iż ryzyko wystąpienia ewentualnej szkody jest znaczne.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie powoda orzekając jak w sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu w oparciu o art. 98 k.p.c., w zw. z § 14 ust. 3 pkt. 2 w zw. z § 2 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu ustalając wysokość wynagrodzenie pełnomocników w stawce minimalnej 360 złotych.

SSO Dariusz Dąbrowski